

OSTREK (1) *sb m*

ostrek, [**ostrzek**] *a. ostrko*, [**ostrzko**].

I sg ostr(z)ki(e)m.

Sł stp: ostrzek, Cn: ostrkiem, ostrzkiem, Linde także XVII w.

Ostra część broni siecznej lub narzędzia: [á ten [herb Prus] ma mieć dwie koście ostrkiem do siebie obrocone BielKron 1597 82 (Linde).]

[I sg w funkcji przysłówka: »ostrkiem« = infesto mucrone Cn:

~ W przeciwstawieniu: »ostrkiem ... płazem«: Na Pagorkach wyfokich/ kilkadziefiąt razem/ Lud kazano ostrkiem łiec/ niekazano płazem. RymszaDeket 47.

Zwrot: »ostrkiem siec«: RymszaDeket 47 cf W przeciwstawieniu. ~]

Przen: ále gdzie krzywdę Bożą było kárác/ á ludzkiego zbáwienia y dułz ich áby łię niezáráziły bronić: tám mułiał [Mojżesz] ná vporne y niekárne ostrkiem przyłóżyć. SkarŻyw 483; [A ktore⁸⁰ [Antykrysta] iz łnadz ludzie przes długi czas obáczyć nie mogli/ iákołz y dzis łelzce niktory obáczyć nie mogą/ á choć drudzy baczą/ á wždy ná to ostrzkiem dotrzeć nie łmieią KrowObraz G].

TG